

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Milana Podhrázkého a soudců Aleše Sabola a Petra Mikeše ve věci žalobkyně: **CZT, a.s.**, se sídlem Lísková 1513, Čáslav, zastoupené JUDr. Pavlem Moníkem, advokátem se sídlem Střelecká 672, Hradec Králové, proti žalovanému: **Generální ředitelství cel**, se sídlem Budějovická 7, Praha 4, o žalobě proti rozhodnutím žalovaného ze dne 16. 6. 2017, čj. 30216-2/2017-900000-304.3, čj. 30216-3/2017-900000-304.3 a čj. 30216-4/2017-900000-304.3, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích ze dne 30. 5. 2018, čj. 52 Af 37/2017-71, o návrhu na vydání předběžného opatření,

t a k t o :

Návrh žalobkyně na vydání předběžného opatření, aby Celnímu úřadu pro Pardubický kraj byla uložena povinnost zdržet se výkonu exekučního příkazu ze dne 8. 3. 2016, čj. 14693/2016-590000-42, ve věci neuhrazených vykonatelných nedoplatků v celkové výši 9 076 357 Kč, a to až do doby rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, který vede řízení o stížnosti pod sp. zn. 8 Afs 172/2018 týkající se uvedeného exekučního příkazu, **s e z a m í t á .**

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobkyně se u Krajského soudu v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích (dále „krajský soud“) domáhala zrušení shora označených rozhodnutí, kterými žalovaný rozhodl o odvolání žalobkyně proti celkem devíti rozhodnutím Celního úřadu pro Pardubický kraj (rozhodnutí ze dne 24. 2. 2016, čj. 12427/2016-590000-31, čj. 12429/2016-590000-31, čj. 12432/2016590000-31; rozhodnutí ze dne 7. 3. 2016, čj. 14667/2016-590000-31, čj. 14676/2016-590000-31, čj. 14684/2016-590000-31; rozhodnutí ze dne 20. 4. 2016, čj. 24007/2016-590000-31, čj. 24008/2016-590000-31, a čj. 24011/2016-590000-31). Těmito rozhodnutími byla žalobkyni uložena povinnost uhradit penále z nedoplatku na spotřební daň z tabákového výrobku Gullivers Extra za zdaňovací období únor, březen a duben 2006. Penále bylo předeepsáno za období od 10. 4. 2006 (období únor 2006), od 10. 5. 2006 (období březen 2006) a od 9. 6. 2006 (období duben 2006) do 19. 4. 2016. Žalovaný výši penále částečně snížil, přičemž změna výroku se týkala rozhodnutí čj. 12427/2016-590000-31 (výše předpisu penále snížena z 330 691 Kč na 293 369 Kč - změněno rozhodnutím žalovaného čj. 30216-2/2017-900000-304.3), čj. 12429/2016-590000-31 (výše předpisu penále snížena z 1 873 135 Kč na 1 758 332 Kč - změněno rozhodnutím žalovaného čj. 30216-3/2017-900000-304.3), čj. 12432/2016590000-31 (výše předpisu penále snížena z 2 478 752 Kč na 2 332 016 Kč - změněno rozhodnutím žalovaného ze dne 16. 6. 2017, čj. 30216-4/2017-900000-304.3). Odvolání proti ostatním rozhodnutím žalovaný zamítl a napadená rozhodnutí potvrdil. Krajský soud žalobu podanou žalobkyní proti výše uvedeným rozhodnutím žalovaného rozsudkem označeným v záhlaví zamítl.

[2] Proti tomuto rozsudku podala žalobkyně (dále „stěžovatelka“) kasační stížnost. V rámci řízení o této kasační stížnosti pak dne 12. 2. 2020 podala návrh na vydání předběžného opatření ve znění uvedeném ve výroku tohoto usnesení. Uvedla, že Celní úřad pro Pardubický kraj vydal dne 8. 3. 2016 pod čj. 14693/2016-590000-42 exekuční příkaz ve věci neuhrazených vykonatelných nedoplatků v celkové výši 9 076 357 Kč. Jako exekuční titul správce daně uvedl výkaz vykonatelných rozhodnutí, pod položkou 1 - 9. Stěžovatelka uvedla, že se proti vydání uvedeného exekučního příkazu bránila žalobou u krajského soudu, který rozsudkem ze dne 30. 5. 2018, čj. 52 Af 37/2017-71, žalobu zamítl. Tento rozsudek se týká položky 1, 3-4, 6-7 a 9 (penále z nedoplatku spotřební daně za zdaňovací období únor, březen a duben 2006) výše označeného exekučního příkazu. Kasační stížnost proti uvedenému krajskému soudu je předmětem nyní vedeného řízení.

[3] Stěžovatelka dále tvrdí, že se proti vydání výše uvedeného exekučního příkazu bránila i žalobou podanou u krajského soudu v řízení vedeném pod sp. zn. 52 Af 28/2016. Krajský soud rozsudkem ze dne 22. 5. 2017, čj. 52 Af 28/2016-245, však žalobu zamítl. Tento rozsudek se týkal položky 2, 5 a 8 (platební výměr na spotřební daň za zdaňovací období únor, březen a duben 2006) výše uvedeného exekučního příkazu. Stěžovatelka podala proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost, Nejvyšší správní soud následně rozsudkem ze dne 18. 7. 2019, čj. 2 Afs 249/2017-71, rozsudek krajského soudu zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení. Nejvyšší správní soud v bodě 34 rozsudku mimo jiné vyslovil, že tři platební výměry čj. 9203/07-066300-024, čj. 9204/07-066300-024 a čj. 9205/07-066300-024 byly v odvolacím řízení zrušeny a po té žádné nové platební výměry vydány nebyly, ani být vydány nemohly. Stěžovatelka namítá, že právě tyto tři platební výměry jsou vymáhány exekučním příkazem ze dne 8. 3. 2016 pod položkou 2, 5 a 8.

[4] Stěžovatelka v návrhu současně poukázala na to, že Ministerstvo financí nařídilo přezkum rozhodnutí o odvoláních proti výše uvedeným platebním výměrům na spotřební daň (čj. 9203/07-066300-024, čj. 9204/07-066300-024 a čj. 9205/07-066300-024) a názor Nejvyššího správního soudu o jejich neexistenci nerespektuje. Návrh na vydání předběžného opatření stěžovatelka doplnila dne 19. 2. 2020 o kopii rozhodnutí žalovaného, jímž byla tato rozhodnutí o odvoláních zrušena. Hrozí proto nebezpečí, že celní úřad bude namísto vrácení nezákonně exekuoovaných peněžních prostředků z neexistujícího exekučního titulu pokračovat v exekuci dosud neuhrazeného příslušenství ve výši 2 868 729,20 Kč (položky 1, 3, 4, 6, 7 a 9 exekučního příkazu ze dne 8. 3. 2016). Výkon exekuce dle uvedeného exekučního příkazu způsobuje stěžovatelce vážnou újmu. Namísto vrácení částky již vymožené je naopak dosud nevyměřená částka 2 868 729,20 Kč nadále vymáhána. Stěžovatelka připouští, že kasační stížnost nemá odkladný účinek a nelze předjímat rozhodnutí Nejvyššího správního soudu v nyní projednávané věci, avšak penále sleduje osud daně, a závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 2 Afs 249/2017 by měly být vztaženy i na nyní projednávanou věc.

[5] Nejvyšší správní soud předesílá, že relevantní právní úpravu pro posouzení daného návrhu představuje § 38 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, podle něhož *byl-li podán návrh na zahájení řízení a je potřeba zatímne upravit poměry účastníků pro brozící vážnou újmu, může usnesením soud na návrh předběžným opatřením účastníkům uložit něco vykonat, něčeho se zdržet nebo něco snášet. Ze stejných důvodů může soud uložit takovou povinnost i třetí osobě, lze-li to po ní spravedlivě žádat.*

[6] K podanému návrhu v nyní projednávané věci je třeba předně poukázat na to, že stěžovatelka se mylí, pokud tvrdí, že se proti vydání exekučního příkazu ze dne 8. 3. 2016 bránila žalobou u krajského soudu v řízení vedeném pod sp. zn. 52 Af 37/2017. Rovněž nelze souhlasit s tím, že nyní kasačním soudem přezkoumávaný rozsudek vydaný v uvedeném řízení dne 30. 5. 2018 se týká položky 1, 3-4, 6-7 a 9 výše uvedeného exekučního příkazu. Označený rozsudek se totiž týká platebních výměrů na penále z nedoplatku na spotřební daň z tabákového

pokračování

výrobku Gullivers Extra za zdaňovací období únor, březen a duben 2006, nikoliv uvedeného exekučního příkazu. Je pravdou, že tímto exekučním příkazem jsou vymáhány nedoplatky na penále vyměřeném některými z předmětných platebních výměrů (jde o stěžovatelkou uvedené položky 1, 3-4, 6-7 a 9 exekučního příkazu), avšak předmětem řízení před krajským soudem tento exekuční příkaz nebyl. Proti exekučnímu příkazu podala stěžovatelka žalobu, která byla projednávána krajským soudem pod sp. zn. 52 Af 28/2016, přičemž rozsudkem ze dne 22. 5. 2017 krajský soud její žalobu zamítl. Tento rozsudek krajského soudu byl zrušen stěžovatelkou namítaným rozsudkem Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 2 Afs 249/2017 a řízení před krajským soudem v uvedené věci dále probíhá. Je tedy třeba zdůraznit, že exekuční příkaz ze dne 8. 3. 2016, jehož výkon má být dle návrhu na vydání předběžného opatření pozastaven, není předmětem nyní přezkoumávaného rozsudku krajského soudu. Naopak i nadále běží soudní řízení týkající se přímo exekučního příkazu, přičemž navrhané předběžného opatření má úzkou věcnou vazbu právě k němu (ostatně o tom svědčí zjevně mylná tvrzení stěžovatelky o předmětu řízení nyní projednávané věci).

[7] Nejvyšší správní soud si je vědom souvislosti shora označených řízení (byť jejich předmět je *stricto sensu* odlišný) a stejně tak je třeba připustit, že institut předběžného opatření umožňuje správnímu soudu ukládat povinnosti účastníkům řízení i třetím osobám, přičemž účinky předběžného opatření mohou být širší, než je tomu například při přiznání odkladného účinku. K tomu, aby však bylo možno návrhu na vydání předběžného opatření vyhovět, je třeba především v souladu s ustálenou praxí Nejvyššího správního soudu trvat na tom, že povinností účastníka navrhuujícího předběžné opatření je dostatečně konkrétně tvrdit hrozící vážnou újmu, resp. takovou újmu odpovídajícím způsobem osvědčit. K definici vážné újmy se Nejvyšší správní soud již vyjádřil například v usnesení ze dne 24. 5. 2006, čj. Na 112/2006-37, v němž výslovně uvedl, že „*vážnou újmu je nutno zjevně rozumět takový zásah do právní sféry účastníka (resp. pokyn či donucení s obdobnými důsledky), (...) který představuje natolik zásadní narušení této jeho sféry, že po účastníkovi nelze spravedlivě požadovat, aby jej, byť dočasně, snášel. Vážnou újmu tedy budou zjevně intenzivní zásahy do intimní sféry navrhovatele, do jeho vlastnických práv či do jiných jeho subjektivních práv, zjevně těch, která mají povahu práv ústavně zaručených*“.

[8] Stěžovatelka v nyní projednávané věci v návrhu na vydání předběžného opatření žádnou konkrétní újmu, která by jí hrozila, netvrdí, tím spíše ji ani neosvědčuje. Nevysvětluje ani, proč je podle ní situace natolik naléhavá, že je zapotřebí upravit zatímní poměry účastníků předběžným opatřením. Z prostého tvrzení o výši vymáhané částky vznik vážné újmy bez dalšího dovodit nelze.

[9] Vzhledem k výše uvedenému nejsou naplněny důvody pro vydání předběžného opatření a Nejvyšší správní soud proto stěžovatelčin návrh zamítl.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně 28. února 2020

Milan Podhrázký
předseda senátu